

לפתוח סוכנות של בית האופנה האיטלקי הנודע פירוצ'י בלוסאנג'לוס. רונית, שהיתה ככל הנראה, משועממת, אמרה לי שהיא מעוניינת להיכנס לעסק כזה כשותפה. התחלנו לעבור על הנושא ביחד. כאמצע הדרך נכנס לעסק גם אחיה, אורי רכטמן. העניינים התחילו להתגלגל, יצרנו קשר עם החברה האיטלקית, ורכשנו זיכיון לפתיחת חנות של החברה בלוסאנג'לוס. מפה לשם, מרעיון לפתוח חנות בגודל של מקסימום 100 מטר מרובע, הגענו לחנות בגודל של 1800 מטר מרובע. ככלל, כל העסק תפס ממדים עצומים, כמו שרק באמריקה דברים יכולים להתגלגל. אתה מתחיל בכתף חושב בגודל, ובכל שטרך מימין ומשמאלך, אתה מצא את עצמך פיתאום בתוך עניין שלא חלמת עליו בכלל. זוהי אמריקה, ארץ האפשרויות הכלתיות מוגבלות.

החנות שפתחנו, שכנה בכיכב קולנוע באזור הטוב ביותר בלוס אנג'לוס. בבוורלי רייב פינת ווילשייר בולברד, לב בוורליהילס. בית הקולנוע נבנה בשנת 1922. הוצאנו מתוכו את הכסאות, אבל השארנו את האווירה של התיאטרון. ואז התחלנו לחפש עובדים. זה לא היה תם לחפש עובדים. את הפועלים שלי ראייתי כאילו הם עומדים להיבחן להצגה. ערכתי להם מבחני בימה ממש. רובם היו מוזיקאים ושחקנים מובטלים. הם היו צריכים להיות טיפוסים מיוחדים אתם בהופעה והן באופי. לימדתי אותם להתנהג עם הקונים, לעשות הצגות, רציית שהכל יהיה מושלם.

הפתיחה ההיסטורית

לאט לאט התחלנו להתפרסם בעיר. ראינו אותי לתוכנית של ג'וני קארסו, לתוכנית של דיאנה שור ותוכניות טלוויזיה נוספת. התחלתי ליצור קשרים עם אולפניסטרס, עם עיתונאים ועם אנשי טלוויזיה. חנות פירוצ'י הפכה להיות סטייל. פתחנו בבווס ענקי. לפתיחה ההגיגית הזמנו 8000 איש בערך, בנייהם שמות ענקיים. שכולם ללא יוצא מן הכלל, התייצבו. היו שם ליוה מינלי ואורסולה אנדרס. הזמרות הנודעות שר ובט מידלר, והמפיק דינו דהלורנטיס. האמן הנירוקי הנודע אנדי וורהול טס במיוחד לפתיחה מנירוק, היו שם סילבסטר סטאלונה והרולד רובינס עם אשתו גרייס. ומאריסה ברנסון, ומי לא? אני כבר לא זוכר את כל השמות.

ואז הגיתי רעיון פירסומי אירי. אני תמיד הייתי הפריק שבחבורה. וכש רונית הציעה לשכור את אחת מאות סוכנויות הפרסום שהתקשרו אלינו, כששמעו שאנו פותחים את החנות, אמרתי לה: אני אחד לא יעשה את זה יותר טוב ממני. ואכן, כבר בערב הפתיחה הוכחתי שאני יודע על מה אני מדבר. התכתיב את צינור כיכורי השיריפות, וכשכאז מכביההש לבדוק את הבניין לפני הפתיחה, ולא מצאו אותו, הם אסרו עליו לפתוח. בינתיים, חיכו בחוץ בבוורלירייב, איזה עשרת אלפים איש, כולם מפורסמים ומפורסמות במכוניות הלימוזין וכבגרי האלסטון וסאן לוראן ומי לא. כולם מפורסמים ומרושני-עונג. מחכים לפתיחה ההיסטורית ביותר בעיר. כמוכן, ששלחנו את כולם הביתה, אבל הידיעה שחנות פירוצ'י לא נפתחה בגלל איסור של מכביההש שודרה בכל מהדורות חדשות של כל רשת טלוויזיה, ואם היה משהו בלוסאנג'לוס שלא שמע עד לאותו ערב, אף פעם בחיים שלו על פירוצ'י אחי זה הוא כבר שמע. מובן שלמחרת היום פתחנו עם פי שניים אנשים, 27 שומריראש בכניסה, מישטרה וטלוויזיה.

הפכנו לסלבריטיס. פיתאום התחילו להזמין אותנו לכל מסיבה בעיר, אם זה באולפניסטרס, אם מתחנת-רדיו או טלוויזיה, היו ממינים אותנו, כדי שנעשה אוירה במסיבות של טקס חלוקת האוסקר וטקס חלוקת הגרמ,

שהוא פרס שניתן למוזיקאים — כמו זמר השנה, להקת השנה. היינו תמיד האוונגארד במסיבה. חברות יחסי-ציבור ואנשי יחסי-ציבור היו מבקשים ממני שאביא גם חלק מהעובדים שלי כדי שיהיו קצת פנקסיטיס במסיבה. התחברתי עם הרבה מאוד סלבריטיס. תס. התחילו לכתוב עלי בעיתונים. כמו שאומרים — שיחקתי אותה.

כל זה נמשך בערך שנתיים. במשך אותן שנתיים עברנו עליה ואני לבית משלנו עם כריכה וג'קווי וכל מה ששרדנו בזה. הבית שלנו היה בית מתחם — אנשים היו באים ויוצאים. ברית המילה של הבן, שלנו, אוריאל, יכולת לפגוע את כל מי שהוא משהו בהוליווד. היו אצלנו ארוחות-ערב ומסיבות, יצאנו לארוחות-ערב ולמסיבות אצל

הייתי אחראי על 37 איש, והייתי הקניין של החנות, אדריכל-הפנים, מתכנן חלונות-הראווה ואיש יחסי-הציבור. זה מצב ממני הכל. כשיצאתי מהעסק הרגשתי סחוט לחלוטין. חוץ מזה תמיד הקפדתי על זה, שהילדים שלי ידברו עברית וילכו לבית-ספר עברי. אני עצמי רוכב שש שפות, ותמיד, למרות האמריקניזציה שלי, הרגשתי בפני אנשים שאני ישראלי. למעשה, בגלל הפילוסופיה שלי האומרת: ברומא התנהג כרומאי, היה לי ברור שאסיים את חיי בארצות הברית.

ואו, יום אחד קיבלתי מיברק שאבי חלה, ובאתי לישראל לבקר אותו. אחרי חמישה שבועות גיליתי שהחברים האמיתיים שלי הם פה. אנשים לא שכחו אותי. הזמינו אותי לבקר

יודע שזהו זה, שזה נכון לי ושהו בריא לי.

"חיים בכלוב של זהב"

סגרת עניינים בלוסאנג'לוס. נפרדתי מהילדים. זה היה החלק הקשה ביותר — לעזוב אותם. אבל אני יודע שלטובת כולנו, עשיתי את המעשה הנכון. אני מאמין שיום אחד הם יבואו ארצה ויחיו איתי. לין מכירה את הארץ. אוריאל לא היה פה אף פעם. היא נורא אוהבת את הארץ. יש לה חברים, היא רוצה לחיות פה, ואני רוצה לגדל אותה ואת אחיה פה.

איך אפשר להשוות בין שני המקומות? פה יש לילדים חופש, שם מסייעים אותם לכל מקום. מרגע

השותפה והלקוחות (משמאל) ועם שני לקוחות ידועים, אנשי ענף התקליטים. בעלה האמריקאי של רונית רצה אותה בבית, הפסיק את האשראי של החנות והעסק חוסל.

בבתיים, הזמינו אותי למשקה, למסיבות, מבלי שיתכננו מראש מה הם רוצים ממני, כי ממילא לא היה לי מה להציע להם. זה היה מוזר. אחרי כליכך הרבה שנים באמריקה, שבהן אתה מתרגל שאם משהו מזמין אותך סימן שהוא רוצה ממך משהו, פיתאום איתי כמה הכל אמיתי פה לעומת אמריקה. כמה היחסים בין האנשים לא מוזיזים. למרות הברדק והבעיות וחוסר הנוחיות, יש פה הרבה מאוד דברים אמיתיים.

"יכולתי למות ברעב"

הרגשתי שנבשלת. פיתאום הרגשתי בכית, כאילו שאני חוזר הביתה. אף פעם לא הרגשתי את זה קודם וזה היה מוזר שאני אתייחס לארץ כמו אל בית. תמיד עליזה רצתה לחזור ואני לא, וכעת אני חורתי והיא שם. זה היה מצחיק לחזור לאמריקה ולהגיד לה שאני חוזר. התגובה הראשונה שלה היתה צעקה. היא לא האמינה. היא אמרה: מה, אתה הבאת אותי לכאן, ואתה חוזר ואני נשארת? אמרתי לה שאני חוזר כי אני מרגיש שהמקום בשבילי זה הארץ.

כחברים שלי באמריקה ובאיטליה אמרו לי שאני מטורף. הם אמרו לי: תוך חודשיים אתה כחורה. בישראל אתה לא תחזיק מעמד. אבל אני בטוח שאחזיק מעמד. אני מרגיש את זה כל הזמן. כל תהליך החזרה ארצה הלך כליכך מהר. ברגע שהרגשתי שזהו זה, אמרתי — אני אורו ובא. אני מרגיש כאילו תפשתי תנוחה מסויימת ואני

היה לי קשה לעמוד בחזרה על הרגליים. קשה להסביר את הכישלון באמריקה. שם הכישלון הוא הרבה יותר נורא מאשר בכל מקום אחר. אחרי שאת הופכת שם לסלבריטי, את לא יכולה להתחיל לעבוד בשביל משהו אחר. ולמרות זאת, למרות שהיה קשה, הלכתי לחפש עבודה. הלכתי לאנשים

שהכרתי בתקופה שבה הצלחתי, הלכתי לחברים. הצעתי את עצמי כמתכנן-אופנה, כעוזר למתכנן-אופנה. התשובה שקיבלתי היתה אחת: אתה יותר מדי טוב בשבילנו. יכולתי למות ברעב בגלל שיהיית יותר מדי טוב. מעל ומעבר לכישורים, כמו שהם הגדירו זאת.

זו היתה הרגשה איומה. ממילא קשה היה לי ללכת ולבקש עבודה ולשמוע אותם אומרים לי: אתה נהדר, אבל אתה יותר מדי טוב בשבילנו, או בשביל העבודה שאנחנו יכולים להציע לך. זה היה נורא.

ככה זה באמריקה, כשאתה מצליח יש לך מיליון חברים, כשאתה נכשל אתה לבד כמו כלב. פיתאום כל החברים הטיובים, אלה שהיו סודעים על שולחנך ורוקדים במסיבות שלך, נעלמים. אתה בודד עם הכישלון והחרפה שלך.

באותה תקופה נפרדתי מעליזה. אני לא רוצה להיכנס לבעיות שהיו בניני ולסיבות. עליזה נתנה חיים חדשים עם גבר אחר, ואני לא רואה טעם לדבר על מה שהיה. אני רק יכול להגיד שהפרידה היתה מאוד קשה. היא התחילה לחיות עם חבר שלי, שהבאתי והתחתנה איתו. זה היה קשה.

באמצע כל הבלגאן, התחלתי פיתאום לקבל עבודה בתכנון בגדים להופעות. שוב פעם אמריקה — יום עמל יום באסל. פיתאום התחיל ללכת לי מחדש. תכננתי בגדים להופעות בטלוויזיה, להופעות בלוסאנג'לוס, הייתי הישראלי הראשון שעשה עבודה כזו. אלא שהפעם, בניגוד לפעם הראשונה, לא נכנסתי לזה עם כל הנשמה. פחדתי נורא להיכשל שוב.

מכל מקום העבודה עזרה לי להתייצב והלכתי לפסיכיאטר במשך תקופה של שנתיים. הטפול הפסיכיאטרי עשה אותי כדארים יותר חזק ויותר טוב.

לא חשבתי שאחזור ארצה. אם היית אומרת לי לפני שנתיים שאני חוזר ארצה, הייתי צוחק לך בפרצוף. איזה שנתיים? אם היית אומרת לי את זה לפני חצי שנה, הייתי אומר לך שאת מטורפת. הרגשתי שאני מתחיל קאריירה חדשה, שהנה אמריקה שוב מאירה לי פנים.

למרות שטיפחתי קשרים רק עם אמריקאים כעת אני פה. לקח לי קצת זמן להתארגן. מצאתי רידה בשיכון בבלי ומצאתי חנות בכנייהודה פינת ו'בוטינסקי. נורא קשה להתחיל מהתחלה. אבל יש לי המון חברים שעוזרים לי בלי שאבקש. אנשים באים ומציעים את עזרתם בכל שטח. וזו הרגשה נהדרת. זה אמיתי, ואף אחד לא חבר שלי מפני שאני מפורסם ומזמין אותו למסיבות עם אנשים חשובים. אף אחד לא מבקש ממני טובת-הנאה ואף אחד לא קשור אלי בגלל השם שלי או בגלל הרושם שאני עושה.

באמריקה הרגשתי כמו תורית. היו מזמינים אותי למסיבה ומציגים אותי עם התווית שלי. ניתקתי את הקשרים שלי עם כל האנשים שהיו חברים שלי בגלל התווית. פה הכל נקי — חבר זה חבר, בגלל שהוא אוהב אותך.

אני גר בדירה ריקה עם מזון על הריצה וטלפון, אבל כל התפעלים שלי נמצאים בנמל. רק צריך לשחרר אותם ואז אני אסדר לי דירה מהסרטים. אני חולם לפתוח פה סטודיו ואני משוגע על תל-אביב. זוהי עיר תוססת מלאת חיים וזה נורא. אתה הולך ברחוב פוגש אנשים שאתה רואת ששישבע שנים, והם שמחים לקראתך. הלקוחות שלי וזוכים אותי, מצלצלים אלי כאילו לא עזבת את הארץ מעולם. זו הרגשה נפלאה לדעת שלמרות שאני מתחיל מהתחלה יש לי כבר חוג לקוחות גדול.

כשאני חושב על השנים שלי באמריקה, אני לא יודע מה חיפשתי שם. אם היית באה ואומרת לי שאת רוצה לרדת, הייתי אומר — אין לך מה לחפש שם. לרעתי, לרדת לאמריקה זה הרס-עצמי עצום וכובד זמן. אבל יש אנשים שחייהם לעבור את ההלך, כדי לקבל תשובה. אני חייב לעזור בתוך חרא כדי לרדת שזה מסריה.